

Les cases de davant de la catedral

Quan, de jove, vaig veure per primera vegada la representació teatral d'*Un enemic del poble* vaig experimentar una sensació de desassossec que la continuo arrossegant. La causa d'aquell malestar no es només per la denúncia de la injustícia i de la prevalença dels interessos econòmics per sobre dels valors humans que mostra tan magistralment l'obra d'Henrik Ibsen, sinó per l'exposició descarnada que fa de la situació d'aïllament i ostracisme al qual es veu abocat el seu protagonista, el doctor Thomas Stockmann. El seu error: defensar un bé comú (en aquell cas, la salut pública) allunyant-se de qualsevol interès personal. El que resulta més dur d'acceptar és veure com tothom li gira l'esquena no per actuar egoïstament, sinó per defensar uns principis de caire social.

Amb els anys, he vist que la ficció del dramaturg noruec és molt present a les nostres realitats. Els motius seran dispars, però, si ens aturem a reflexionar (ni que siga un petit instant), veiem al nostre entorn que qui té i exerceix el poder (concepte genèric, però que es pot aplicar a una escala molt variada, tant en àmbit mundial com local) no només l'utilitza sovint pels seus interessos, sinó que desplega tota la força que té a l'abast per desprestigiar el dissident i conduir l'opinió pública cap a l'objectiu desitjat.

A casa nostra tenim un cas que no sé per què m'hi ha fet pensar. Em refereixo a les cases de davant de la catedral. L'actual govern municipal –igual que van fer els governs anteriors– ha fet mans i mànigues per enderrocar upes cases que a tots fan, sembla ser, molta nosa. De res han valgut les valoracions patrimonials, les històriques o les urbanístiques, ni els entrebancs jurídics, ni la resistència dels veïns. Contra tot plegat, i a mena d'obsessió, la decisió dels governants d'eliminar el darrer vestigi

Albert Curto Homedes

de la façana històrica fluvial de la ciutat serà una realitat. No vull reiterar les argumentacions de pes que s'han presentat per evitar una des-

trucció prescindible (restes de muralla, arquitectura amb identitat, conjunt orgànic, espaiat urbanística) ni m'apeteix tampoc haver de contraposar-me a allò que esgrimeixen els de "la neteja" amb conceptes de monumentalitat i espectacularitat (conceptes menys contundents que, quan a principis del segle XX, s'enderrocaren sistemàticament muralles amb l'excusa del progrés) perquè, entre altres raons, ja és una causa perduda. I ho és no perquè s'hi han entestat qui té el poder deci-

sori, sinó perquè bona part de la població ho veu amb bons ulls (unes cases ruïnoses, decadents que priven de veure la magnificència de la cate-

"Els mitjans de comunicació local no solen ser crítics en matèria de patrimoni i els tècnics o bé s'inhibeixen quan no els afecta directament o bé es deixen endur, pragmàticament, per les consignes dels que manen"

dral, que millor que tombar-les!) i qui encara dubta, passats 4 mesos de la nova visió se li esborrará de la memòria l'antiga estampa i tot indici del seu recel. Els mitjans de comunicació local no solen ser crítics en matèria de patrimoni i els tècnics (gent que té o hauria de tindre els coneixements suficients per poder valorar aspectes concrets) o bé s'inhibeixen quan no els afecta directament o bé es deixen endur, pragmàticament, per les consignes dels que manen.

I les cases de davant de la catedral, resignades a la seua decadència, esperen l'execució definitiva. Tothom content i qui no ho estiga, que es prepare per ser l'enemic del poble.